

den 2den April d. A. blev der endog her i Landstinget vedtaget en Lov om Gendarmerikorpsets *fortsatte Bestaaen*, og den blev saa udleveret til Folketinget, der Dagen efter slog den ihjel. Nu er det naturligvis fuldstændig rigtigt, som den ærede Ordfører sagde: Ja, naar der ikke er flere Penge nemlig paa den ny Finanslov, paa den regelmæssige Finanslov for 1894—95, naar der ikke er Penge til Gendarmene, maa de jo afvikles. Ja, det er jo fuldstændig rigtigt; det er blot Spørgsmaalet, for hvis Regning det skal afvikles. Min ærede Kollega i Udvalget, det ærede Medlem for 6te Kreds, sagde, at det skal staa udelukkende for det Ministeriums Regning, som havde Ansvaret for Korpsets Opretelse. Det ærede Medlem gaar altsaa i denne Sag meget videre end jeg. Han siger, at Afviklingen skulde ske for Ministerens Regning, at Ministeren har taget Pengene af Statskassen i Stedet for af sin egen Lomme, det er Fejlen. Jeg gaar ikke videre end til at sige: Pengene til Gendarmerikorpsets Afvikling kunne ikke tages ifølge den foreløbige Bevilling for 1893—94, hvorledes man nu end opfatter det; det er Ting, der vedrøre det ny Finansaar. For at tage et Eksempel: Der er her bl. a. Tale om en vis Udgift til Brød; det er ikke Brød, som enten Hestene eller Gendarmene have spist i Finansaaret 1893—94; nej, det er Brød, de have spist i det ny Finansaar; og saadan helt igennem. Men om alle disse Udgifter og Indtægter gælder, at man slet ikke har forudsat dem, den Gang man vedtog Bevillingsloven for 1893—94; og derfor er det urigtigt at opføre dem paa Supplementsperioden. Spørges der nu om, hvorledes Pengene skulde skaffes til Veje, saa siger jeg, Ministeren havde kun en, den eneste korrekte Vej, at gaa; han burde have begæret dem optagne paa Tillægsbevillingsloven. Havde saa Folketinget nægtet disse Poster og Landstinget med, saa havde ganske vist Ministeren staaet noget ubehageligt, naar han ikke vilde betale dem af egen Lomme. Men saa kunde han have ladet det komme an paa en Rigsrets-Sag, og saa havde Sagen været klar; men at den paagældende Minister, den ærede Krigsminister, burde have begæret disse Penge paa Tillægsbevillingsloven for 1894—95, forekommer mig ganske klart. Men som sagt, der er jo ikke nogen Indstilling. Spørgsmaalet har kun for saa vidt Interesse som det er oplysende for, hvorvidt man, efter at Finansaaret er udløbet, kan af Bevillingerne paa den ud-

løbne Finanslov afholde Udgifter, under Paaberaabelse af, at det er Restancer, man tager i Supplementsperioden, og jeg tror, man her har gjort en rigtig og noget farlig Anvendelse af det Princip, som efterhaanden ved Praksis har indført sig, og som Grundloven ikke kender det mindste til, at man med Hensyn til Udgifter og Indtægter, der falde efter Finansaarets Udløb, afholder dem af den forløbne Finanslovs Positioner. Det er mig ikke bekendt, at der var Penge nok paa den foreløbige Bevillingslov til at kunne dække disse Udgifter; men da den ærede Ordfører sagde det, forholder det sig vel rigtigt, jeg har ikke kunnet finde det, men det er for øvrigt for saa vidt ligegyldigt.

Jeg skal altsaa gentage min Anerkendelse af, at det foreliggende Statsregnskab i øvrigt er saa korrekt, som man overhovedet kan vente det, og jeg haaber, at man i de kommende Aar aldrig maa faa noget Statsregnskab, hvor der figurerer disse Poster, som vi have været plagede med i mange Aar, for hvilke der hverken var Hjemmel paa Finansloven eller Tillægsbevillingsloven. Ja, for Aaret 1898—99 faa vi vel en større Post af den Art, men det kunne vi tale om til den Tid.

J. Pedersen: Jeg kan være enig med det ærede Medlem, som nu talte, naar han udtalte sin Glæde over, at vi nu ere komne til saadanne Tilstande, at der kan foreligge en saameget Godkendelse af Statsregnskabet. Jeg kan ogsaa være enig med det ærede Medlem, naar han yder Regeringen en Del af Æren for dette Resultat. Heller ikke har jeg noget imod, at han gav Statsrevisorerne en Part af Æren, men skal der endelig tales om Æren i dette Forhold, tror jeg, at det ærede Medlem burde have medtaget den 3dje Faktor, der har været fuldt saa virksom eller lige saa virksom i denne Sag, nemlig den Rigsdag, som har bidraget til, at disse Tilstande ere komne til Stede. I øvrigt er der kun to Punkter i Betænkningen, hvortil jeg skal knytte et Par Bemærkninger, og det er de to Punkter, som det ærede 6te Medlem for København (Oct. Hansen) ogsaa dvælede ved. Til det første af disse Punkter har jeg ikke taget nogen Særstilling og staa altsaa for saa vidt sammen med Flertallet, og jeg skal sige, hvad Grunden er til, at jeg ikke har ment i det Stykke at burde følge det ærede Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen). Der er her, som der blev fremhævet af den ærede Ordfører og bekræftet fra det